

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Bc. L. K.,**
zastoupený Mgr. Tomášem Krásným, advokátem sídlem 702 00
Ostrava – Moravská Ostrava, Čs. legií 1719/5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 00 Ostrava, 28. října 117,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2018 č. j. MSK 40051/2018, o správním
deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 20.9.2017 č. j. SMO/368232/17/DSČ/Las a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Peugeot, RZ X v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 8.8.2016 v době nejméně o 13.40 do 13.50 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Peugeot, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Moravské Ostravě na náměstí Mgr. Šrámka (křižovatka ulic s Čsl. legií) nerespektoval svislé dopravní značení IP 12 – „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 – „Stání pro držitele parkovací karty R, A Po – Pá 7 – 20 hodin, So 8 – 15 hodin“ a s uvedeným vozidlem užíval parkoviště, aniž by měl vystavenou platnou parkovací kartu R, A. Jednání vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 9 přílohy 6 vyhl. č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, a totožnost řidiče není známá nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Tímto jednáním porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
3. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení předmětného správního řízení o správním deliktu. Uvedl, že správní delikt dle názoru žalovaného spáchal jen proto, že se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo dohledat a následně obvinít z přestupku osobu, kterou na výzvu správního orgánu uvedl jako řidiče vozidla. Dle jeho názoru žalovaný nesprávně vyhodnotil, kam až sahá míra objektivní odpovědnosti provozovatele uvedená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tato míra končí tam, kde začíná odpovědnost správního orgánu za průběh a výsledek správního řízení. Jestliže tedy výzvě vyhověl a uvedl konkrétní osobu, která měla vozidlo řídit, nemůže dále nést odpovědnost za to, jak dále s věcí naloží správní orgán. Nemůže totiž ovlivnit, na kolik správní orgán jednal účinně a snaží se řidiče plně ztotožnit a obvinít a následně mu vinu prokázat. V dané věci totiž správní orgán podle všeho ani osobu, kterou sdělil, nepozval k podání vysvětlení. Žalobce dále uvedl, že problematiku ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je podrobováno přezkumu Ústavního soudu ČR z hlediska jeho ústavnosti, věc je projednávána pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí se otázkou nezbytných kroků dostatečně zabýval. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno zcela v souladu se zákonem. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ústavní soud neshledal ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu protiústavním.

5. O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle ust. § 125f) odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v rozhodném znění, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená tímto zákonem.
8. Podle ust. § 125h) odst. 1 téhož zákona, v rozhodném znění, obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
9. V rozsudku č. j. 1 As 131/2014-45 se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem citovaného § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a uvedl, „že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů. Z výše naznačené systematiky zákona o silničním provozu vyplývá, že nejprve musí být zjišťován pachatel přestupku. Existuje-li bezprostředně po zjištění přestupku osoba podezřelá z přestupku, je jí při splnění zákonných podmínek umožněno projednání věci v blokovém řízení. Pokud věc neskončí projednáním v blokovém řízení, následuje zahájení přestupkového řízení s podezřelým z přestupku. Skončí-li poté přestupkové řízení zastavením řízení, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu], je zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Výzva provozovateli vozidla podle § 125h citovaného zákona se v takovém případě nevydává, neboť totožnost řidiče byla po zjištění přestupku známa [pro vydání výzvy nebyla splněna podmínka dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona]. Oproti tomu v případě, kdy bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku není totožnost řidiče známa a není ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení [podmínky dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona jsou naplněny], přistoupí správní orgán k vydání výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, v níž provozovatele vozidla vyzve k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení a poučí jej o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud

pachatele přestupku nelze ztotožnit a ani indicie obsažené v podkladech pro zahájení přestupkového řízení nenasvědčují tomu, že by pachatelem přestupku mohla být určitá osoba, nelze s takovou osobou věc projednat v blokovém řízení. Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu adresovaná provozovateli vozidla se vydává jen v případech, kdy bezprostředně po spáchání přestupku není ani z podkladu pro zahájení přestupkového řízení zřejmé, kdo mohl být řidičem vozidla a vůči komu vést přestupkové řízení, a není tak možné s osobou podezřelou z přestupku věc projednat v blokovém řízení.“, konec citace.

10. V dané věci tedy byla zásadní otázka, zda totožnost řidiče vozidla, kterým byl spáchán přestupek, byla správnímu orgánu I. stupně známa nebo byla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení. Pouze v případě, že by totožnost řidiče vozidla známa nebyla, a ani by nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení přestupkového řízení, bylo namíste vydání výzvy provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jak judikoval Nejvyšší správní soud.
11. V rozsudku ze dne 22.10.2015 č. j. 8 As 110/2015-46 Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.
12. Ze správního spisu vyplývá, že písemností ze dne 22.9.2016 byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k uhrazení určené částky 500 Kč ve lhůtě splatnosti 15 dnů ode dne doručení předmětné výzvy nebo mu byla dána možnost sdělit písemně údaje o totožnosti řidiče, jenž řídil vozidlo v době spáchání přestupku. Ve spise je rovněž oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku ze dne 19.9.2016 a oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla ze dne 8.8.2016, v nichž se podává, že se neznámý řidič dopustil dne 8.8.2016 v 13.40 hodin až 13.50 hodin přestupku na náměstí Msgra Šrámka/křižovatka z ulice Čs. legií/v Ostravě tím, že nerespektoval dopravní značení „IP 12“ – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „Stání pro držitele parkovací karty R, A, Po – Pá 7 - 20 hodin, So 8 – 15 hodin“, a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval bez platné parkovací karty. V úředním záznamu z 8.8.2016 se konstatuje, že toho dne v čase 13.40 až 13.50 hodin řidič předmětného vozidla nerespektoval uvedené dopravní značení, předmětné vozidlo stálo v působnosti dopravního značení IP 12 bez vystavené parkovací karty R, A pro rok 2016, u vozidla se nikdo nezdržoval. Strážník vypsál oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla a vložil jej za stěrač vozidla. Součástí spisu je i fotodokumentace z místa spáchání přestupku, na které je zachyceno předmětné vozidlo a dopravní značení,

zakresleno je místo, kde vozidlo v působnosti dopravního značení stálo a přední sklo vozidla, za kterým se nenachází žádná parkovací karta. Dne 30.9.2016 zaslal žalobce magistrátu sdělení, že předmětné vozidlo měl řídit J. S., narozen X, bytem M. O. s tím, že bližší údaje bohužel nezná. Žalobce byl poté správním orgánem vyzván k doplnění podání z 30.9.2016 o další údaje k identifikaci osoby, jenž řídila vozidlo v době spáchání přestupku. Na tuto výzvu žalobce reagoval sdělením ze dne 7.10.2016, v němž uvedl, že poskytl magistrátu veškeré údaje, které jsou mu známy, není si vědom toho, že by mu byl povinen kterýkoliv občan sdělit na požádání datum narození, bydliště nebo jiné osobní údaje. Poznamenal, že R. L. jako úředník, má možnost nahlížet do registru obyvatel, v němž si může tyto údaje zjistit, což on jako občan nemůže. Následně Magistrát města Ostravy písemností z 22.11.2016 odložil věc přestupku, jelikož do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě. Poté 22.11.2016 vydal příkaz, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu, proti tomuto příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor.

13. V rozsudku č. j. 7 As 135/2016-17 Nejvyšší správní soud uvedl, že po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku, konec citace.
14. Krajský soud zastává názor, že správní orgán I. stupně vyvinul dostatečnou snahu zjistit totožnost řidiče, když se žalobce jako provozovatele vozidla dotázal, kdo je v inkriminovanou dobu řídil. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobcem sdělené údaje, dle nichž měl vozidlo řídit J. S., narozen X, trvale bytem M. O., byly naprosto nedostatečné. Ve shodě s žalovaným má i soud za to, že údaje o totožnosti se rozumí jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu. Bez těchto údajů není řidič dostatečně identifikován. Soud uzavírá, že správnímu orgánu I. stupně vzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu vůči provozovateli vozidla.
15. O ústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu rozhodl Ústavní soud nálezem Pl. ÚS 15/16 tak, že uvedené ustanovení neshledal protiústavním. V podrobnostech soud odkazuje na obsah uvedeného nálezu.
16. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.07.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně